

Louise
Douglas

DŮM NA POBŘEŽÍ

Stará sicilská vila ukrývá dávno
zapomenutá tajemství...

Román

DŮM NA POBŘEŽÍ

The House by the Sea
Copyright © 2020 by Louise Douglas
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Koós, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1978-5 (pdf)

**DŮM NA
POBŘEŽÍ**

**Louise
Douglas**

VENDETA

S láskou pro Marianne Gunn O'Connor

PRVNÍ KAPITOLA

Zrovna jsem venčila psy na pěšině u řeky Avon, když mi zavolala moje sestra Martha, aby mi sdělila, že Anna DeLuca zemřela.

Byl duben. Vzduch byl chladný, začínal odliv a já byla sama. Psi čenichali v trsech trávy podél cesty a já s telefonem u ucha poslouchala Martino líčení toho, jak moje někdejší tchyně pokojně zesnula ve sluncem zalitém pokoji v hospici v jižním Londýně. Zatímco mluvila, pozorovala jsem chlapce na kole, který se ke mně blížil. Bylo mu tak čtrnáct nebo patnáct, tmavé vlasy, útlá postava. Klidně by to mohl být Daniel. Když projížděl okolo, ustoupila jsem stranou. Stál na pedálech, aby udržel kolo stabilní, naklonil se nad řídítka a kývnutím poděkoval. Měl na sobě školní uniformu. Rukávy od košile vyhrnuté, svetr ovázaný kolem pasu, černé boty s odřenými špičkami, na kolenou kalhot bláto. Tváře měl zrudlé námahou.

„Byl to krásný pokoj,“ líčila Martha, „a Cece říkala, že tam pracují učinění andělé. Prý měla Anna dobrou smrt. Byla tam celá rodina.“

Dívala jsem se, jak se chlapcova záda vzdalují. Svetr vlál za ním.

„Edie?“ zeptala se Martha. „Slyšela jsi mě?“

Byla bych jí ráda řekla o chlapci, co vypadal jako Daniel. Věděla jsem však, že by se zatvářila stejně jako vždycky, když jsem se jí zmínila o něčem, co mi připomnělo syna. I když jsem ji neviděla, věděla bych to.

Rozhostilo se mezi námi ticho. Martha očekávala, že řeknu, jak je mi líto, že Anna umřela. Nebo že ji požádám, aby ode mě Cece vyřídila upřímnou soustrast. Ale já nemohla. Jednoduše jsem se nemohla přinutit říct, že je to tak lepší,

že to aspoň ukončilo Annino trápení, nebo nějaké podobné klišé. Deset let jsem se užírala nenávislí k Anně a ta rána byla hluboká a krvavá. Těžko bych teď o ní mohla říct něco hezkého.

Sledovala jsem, jak chlapec na kole projíždí tunelem z převislých větví stromů. Zajel za zatáčku a zmizel.

„Byl tam Joe?“ zeptala jsem se.

„Prosím?“

„Byl u Anny Joe, když umřela?“

„Ano. Už jsem říkala, že tam byla celá rodina. V posledních několika týdnech strávil se svou matkou hodně času.“

Předpokládám, že ho žádala o odpuštění, bažila po tom, aby ji utěšoval. Dokážu si představit, jak ji Joe drží za třesoucí se ruku a vykládá jí, že co se stalo Danielovi, opravdu nebyla její chyba. A ona, ano, jistě se tomu ze všech sil snažila uvěřit. Ale hluboko uvnitř musela vědět, že to Joe říká jen z lásky k ní. V srdci musela cítit, že to nemyslí vážně, protože to byla její chyba – ona může za to, že jsme o Daniela přišli – a že když Joe říká, že jí odpouští, není to pravda. Daniel byl jeho syn stejně jako můj. Jak se dá odpustit neodpustitelné?

Podívala jsem se zpátky směrem k městu. Doufala jsem, že ještě zahlédnu chlapce na kole. Ale neviděla jsem ho.

„Eddie, jsi v pořádku?“ ozvala se Martha nesměle.

Je to ten chlapec? Je to on, tamhle na kole na druhé straně řeky?

„Eddie?“

Ne, to není on. Jen nějaký muž na silničním kole.

„Eddie?“

„Ano, jsem v pohodě.“

Další odmlka. A pak Martha už míň nesmělým tónem pokračovala: „Cece mě požádala, abych ti vyřídila, že pohřeb bude v krematoriu příští čtvrtek. Můžeme tam jít spolu. Přijdeš, Eddie, že jo?“

„Nemyslím, že je to dobrý nápad.“

„Aspoň o tom uvažuj. Znamenalo by to pro tebe pokrok, šanci to v sobě uzavřít. Mohlo by ti to pomoci nechat všechno za sebou... a ..., víš..., jít dál.“

Jít dál? Ne! Já nechci jít dál. Jak bych mohla chtít udělat cokoli, co by znamenalo nechat syna za sebou? Zapomenout na něj?

Martha mluvila a já ji poslouchala jen napůl. Nechala jsem myšlenky bloumat a sledovala, jak psi bok po boku opatrně očíhávají kus dřeva vyplavený přílivem. Na svazích z cínově zbarveného bahna, ve kterém se odráželo nízké šedé nebe, se krmili jespáci a tenkozobci, pod úrovní hranice přílivu z naplaveného dřeva a plastů za sebou nechávali klikyháky stop. Vysoko nahoře pod visutým mostem kroužili rackové.

Na pohřeb Anny DeLuca nepůjdu.

Nechci znova vidět Joea. On by mě taky nechtěl vidět. Je to pohřeb jeho matky, tak ať se s tím vyrovná sám, po svém. Radši být kdekoli jinde na světě než trávit čas s ním a vzpomínat na ni.

DRUHÁ KAPITOLA

O ČTRNÁCT TÝDNŮ POZDĚJI

Letadlo zamířilo na přistání a já okénkem sledovala, jak se ze sluneční záře vynořuje jižní strana Sicílie. Pod křídlem, které mi zčásti zakrývalo výhled, se rozprostírala mlhou zahalená hornatá krajina, obehnaná tyrkysově modrou vodou. Vrcholek Etny obepínala nadýchaná oblaka, po jejím úpatí se plížil stín lesa. Viděla jsem shluky měst, silnice jako tužkou nakreslené čáry, zátočiny řeky a třpytivý modrý obdélník přehradní nádrže. Byla jsem skoro na konci cesty a někde tam dole na mě čekal Joe. Smysluplnou konverzaci jsem se svým bývalým manželem naposled vedla před deseti lety. A při té příležitosti jsem mu řekla, že si přeju, aby byl mrtvý. A myslela jsem to tak. A on věděl, že to tak myslím. Dívala jsem se, jak se mi přímo před očima psychicky zhroutil.

Odvrátila jsem se. Vůbec jsem nevěděla, jak se s ním dokážu znovu setkat. Netušila jsem, jak to kdo z nás zvládne.

Nebylo to tak, že už bychom neměli nic společného. Jen to byly vzpomínky, ke kterým bylo příliš bolestivé se vracet. O Joeově životě jsem teď věděla jen velmi málo a neměla jsem ponětí, kolik toho ví on o tom mém, jestli vůbec něco. Pravděpodobně nevěděl, že bydlím u své kamarádky Fitz v jejím domě se dvěma ložnicemi v Southville a že pracuju na oddělení speciální pedagogiky ve škole svaté Sárý v jižním Bristolu. Ve volném čase jsem venčila Fitziny psy nebo chodila do kina Watershed na evropské filmy s titulky. Občas jsem se toulala kolem St Nicholas' Markets a odměnila se karibským wrapem a jedním nebo dvěma klubíčky pletací vlny, pár knížkami z druhé ruky. Většinu energie mě stálo udržovat

při životě vzpomínku na Daniela. To byl důvod mé existence. Nedopustila bych, aby se na mého syna zapomělo. Nikdy. Možná to vypadá jako nic moc život. Ale byl můj a já jsem s ním byla spokojená. Cítila jsem se bezpečně a nemusela jsem se bát nejhoršího, protože to nejhorší už se stalo. Dařilo se mi dobře. A pokud si Joe myslel, že tomu tak není, no, tak to byl na omylu.

Za veškerou tuhle úzkost mohla jeho matka. Anna DeLuca byla příčinou toho, že jsem seděla v tomhle letadle a že na mě Joe čekal na letišti na Sicílii. Za tím vším stála ona. Nemohla nás nechat na pokoji. Musela se nám plést do životů, tahat za nitky, hýbat námi jako figurkami po šachovnici. I teď, celé měsíce po své smrti. Copak nám už životy nezničila dost? Nezpůsobila už dost zármutku? Martha říkala, že pro mě Annina smrt bude jako čára nakreslená v písku. Ale spletla se. Myslela jsem na Annin drobný obličej ve tvaru srdce, její černé vlasy, hezké hnědé oči a malé bílé zuby, větrové bonbony, kterými si osvěžovala dech. A zase se ve mně vzdouval ten starý vztek.

Z myšlenek mě vytrhl cestující vedle mě, který mi drkl do ruky, jak se natahoval po svém bezpečnostním pásu.

„Omlouvám se,“ řekl, „moc se omlouvám.“ Svetr mu sklouzl z klína a přistál mi u nohou. Byl nepříjemně teplý. Pokradmu jsem ho odkopla zpátky k němu. „Mám obě ruce levé,“ vysvětloval. „Nemám rád vzlety a přistání. Jsem z toho vždycky nervózní.“ Křečovitě se zasmál.

Posunula jsem se blíž k okénku, co nejdál od něj. Ani já jsem létání neměla ráda. Naposledy jsem se zapřísáhla, že už vážně nikdy nepoletím. A přesto jsem byla tady. Na cestě někam, kam jsem ani neměla v plánu se podívat, uzlíček nervů, naštvaná, že musím obětovat tolik času a energie. Děsila jsem se toho, co mě čeká. A to všechno kvůli ní, Anně DeLuca, a její pitomé, manipulativní poslední vůli.

Cinknul interkom a pilotka nám oznámila, že za patnáct minut přistáváme. Informovala nás, že na Sicílii je slunečno a příjemných pětadvacet stupňů. Prima, pomyslela jsem si. Trocha slunce nezaškodí. Britské počasí bylo několik týdnů po Annině smrti pošmourné a já měla mrzutou náladu. Nestalo se nic vyloženě hrozného. Ale ani nic dobrého. Cítila jsem se, jako bych měla neustále kocovinu nebo pásmovou nemoc. Nějaký neduh, co mi otupoval mysl a zpomaloval mě. Bylo to vědomí, že se blíží tahle cesta, vědomí, že svou vzácnou dovolenou musím vyplýtvat na to, abych dojela na Sicílii a setkala se s Anniným právníkem, vědomí, že budu muset vynaložit energii na to, abych se popasovala s bůhvíjakým bincem, co tu Anna mně a Joeovi nechala k uklizení.

Na klíně mi ležela knížka, jako záložku jsem používala Danielovu fotku. Můj krásný chlapec na ní seděl obkročmo na skateboardu, který mu Anna koupila k pátým narozeninám. Prosil o skateboard celé měsíce, žebral o něj. A Joe a já jsme mu neustále říkali „ne“, protože jsme měli za to, že na něj ještě není dost velký. A tehdy jsme navíc bydleli v maličkém bytě ve druhém patře starého domu v severním Londýně. Ani náhodou nebylo možné, abych po rozvrzaných schodech dokázala vyjít s dítětem, taškou s nákupem, a ještě táhla skateboard. Ale protože Anna byla Anna, tohle ji nezastavilo. Dala mu ho k narozeninám. Když trhal balicí papír z dárku, jehož tvar a váha jasně prozrazovaly, co skrývá, z očí mu sršelo nadšení. Byl to parádní skateboard. Přesně takový, jaký si přál. Pořád říkal: „Tohle je nejlepší den mého života!“ Anna mu vysvětlila, že skateboard musí zůstat v jejím domě blízko parku. Také mu dala – aby předešla našim námitkám – helmu a chrániče a upozornila ho, že na skateboardu může jezdit, jen když na sobě bude mít ochranné prostředky. Pořád si vybavuju ten skličující pocit, když jsem se dívala na Daniela, jak k sobě tiskne svůj dárek, rozpačitý úsměv, který jsem ze sebe dostala, Annin pohled přejíždějící z Daniela

na mě, v němž se zračilo potěšení z jeho radosti a zoufalá touha po mém souhlasu, i to, jak Joe prohlásil: „No teda, to je super, Anno!“ (nikdy jí neřikal mami) a jak se pak natáhl a vzal mě za ruku, aby mi dal najevo, že ví, jak jsem naštvaná.

Vložila jsem Danielovu fotku zpátky do knížky, opatrně ji zavřela a zastrčila do tašky. Čím víc se blížilo setkání s Joem, tím jsem byla neklidnější. Je vtipné, jak právě ty vztahy, ve kterých si lidé byli nejbližší, pak způsobují nejvíc problémů, když se rozpadnou.

Už jsme byli níž. Tak nízko, že se z krajiny vynořovaly detaily: akvapark, dálniční křižovatka, nákupní centrum. Viděla jsem, jak se pod námi mihl stín našeho letadla. Jako baletní partner v odrazu v zrcadle, věrně imitující oblouk trupu. Myslela jsem na Joea, na to, jak na mě čeká. A zaplavila mě nervozita.

Jsme na místě, oznámilo mi trhnutí, jak se vysunula kola podvozku. Jsme tu, zaúpěly aerodynamické brzdy – my dva se znovu sejdeme kvůli machinacím jeho matky. A bylo příliš pozdě na to, něco s tím teď udělat, dalo se jen podřídít.

Muž vedle mě těžce dýchal. „Ó bože,“ mumlal, „ó bože, ó bože, ó bože!“

Střechy bytových domů byly blíž a blíž, les antén, komínů a nádrží na vodu. Přeletěli jsme nad elektrickým vedením a vršky stromů, napravo před námi se vynořil letištní terminál. Drclo to, jak letadlo dosedlo na zem. Pak už se jen zapřít vůči trhnutí dopředu při brzdění a následovala vlna úlevy.

„Hurá!“ zamumlal muž vedle mě. Chytil mě za zápěstí. „Dokázali jsme to!“ vykřikl. „Jsme v bezpečí!“

Šťastlivec. On měl po úzkosti. Mně to teprve začínalo.

TŘETÍ KAPITOLA

Vystoupili jsme a já zakusila svůj první závan Sicílie: horký a suchý, říznutý zápachem leteckého paliva. Houfně nás vedli po asfaltu, poryvy rozvířeného vzduchu námi smýkaly sem tam. Podařilo se mi zařadit se za rodinu, které jsem si všimla u odletové brány ještě v Londýně. Chlapci bylo kolem deseti. Byl starší než Daniel, když umřel, ale mladší, než kolik by mému synovi bylo, kdyby byl ještě naživu. Držel za ruku svou mladší sestřičku a ukazoval na různé věci, aby ji na ně upozornil.

Napůl cesty k terminálu děvčátku upadl plyšový králíček a nikdo z rodiny si toho nevšiml. Zvedla jsem ho a přidala do kroku, abych je dostihla. Dotkla jsem se matčiny paže, a když se otočila, králíčka jsem jí podala. Poděkovala mi úsměvem. Chtěla jsem poznamenat něco o vlídnosti a ohleduplnosti jejího syna a o tom, jak mi připomíná Daniela, ale mohlo by to vyznít divně. Občas se stalo, že když jsem se snažila pochválit děti cizích lidí, přehnal jsem to, všichni byli v rozpacích a nedopadlo to dobře. Těšilo mě, že má ta matka tak rozkošné děti. A nebylo to tak, že bych je chtěla pro sebe. Jen jsem si přála, aby byl Daniel se mnou. Celý svůj život bych dala za to, abych ho mohla mít zpátky na jedinou hodinu, minutu, úder srdce. Bylo to ale beznadějně přání. Veškerý čas na světě by nestačil, aby vynahradil ten už ztracený.

Dorazili jsme k budově terminálu a posuvnými dveřmi vešli do tichého, vydezinfikovaného chladu haly. Po mramorových podlahách jsme se šinuli k pasové kontrole. Stála jsem trochu dál od ostatních, držela jsem se od nich stranou. Zapnula jsem si telefon. Mezi uvítacími hláškami od různých italských telefonních operátorů, které se mi seřadily

přes spořič obrazovky s Danielovou fotkou, byla zpráva od Joea.

Čekám u přiletů.

Dobře. Fajn. Neříkej „ahoj“ nebo „doufám, že jsi měla příjemný let“ nebo „těším se, až tě zase uvidím“. Chladnost a strohost zprávy způsobily, že jsem měla nervy napnuté k prasknutí. Ale co jsem čekala?

Až do Anniny smrti jsem o svém bývalém manželovi slychala jen útržky informací, které měla Martha od Cece a cítila potřebu mi je sdělit. Rok nebo dva po tom, co jsem Joea opustila, se mi Martha neustále snažila vyprávět o jeho duševních problémech a tak, ale já neposlouchala. Vlastně jsem na ni tehdy byla docela našťvaná. „Proč mi tyhle věci vůbec vykládáš?“ rozčilovala jsem se. „Joe mě nezajímá. Vážně ne!“

Bylo mi známo, že Joe má vlastní zahradnickou firmu v severním Walesu. A aspoň co Martha věděla, neměl novou partnerku. Stejně jako já neměl nikdy za celá ta léta ani našlápnuto k tomu, že by uzavřel další manželství. Připadalo mi, že se teď má líp. V e-mailech, které mi v posledních týdnech posílal, působil docela rozumně. Nicméně celá tahle situace byla směšná. Podmínkou Anniny závěti bylo, že se s právníkem musíme setkat společně. Ale přiletěli jsme každý zvlášť, a tak jsme se měli i domluvit, že se do právníké kanceláře v Raguse vydáme každý po vlastní ose. Setkat se na letišti byl hloupý nápad. Jet jedním autem byl hloupý plán. O čem si proboha budeme povídat? Jak sneseme být spolu?

Napsala jsem odpověď:

Jed' napřed, vezmu si taxíka.

Prst se mi zastavil nad tlačítkem pro odeslání. Vlastně jsem nevěděla, kolik by mě taxík stál ani jestli sicilští taxikáři berou platební karty. A neuměla jsem italsky, takže bych se ani nedokázala zeptat. Nevěděla bych, jestli mi za cestu naučtují férovou cenu, netušila jsem ani, kde Ragusa leží. Co když je to od letiště tři sta kilometrů? Proč jsem si to nevyhledala předem? Proč jsem si to nepromyslela? Mají vůbec na Sicílii Uber?

Zprávu jsem neposlala a smazala ji. Srdce mi divoce bušilo. Dech jsem měla nepravidelný. V hlavě jsem slyšela Fitzin hlas: *Pěkně jednu nohu před druhou, drahá. Krok za krokem.*

≈ ≈ ≈

Zoufale jsem prahla po zdržení, kterým bych získala čas utřídit si myšlenky, ale přes pasovou kontrolu jsem se dostala v rekordním čase a můj kufr byl na karuselu mezi prvními. Vysunula jsem rukojeť a táhla ho k uličce *Nic k proclení*. Byl objemný, těžko ovladatelný a kolečka neustále uhýbala do strany. Když jsem se dostala k východové bráně, ztratila jsem nervy a zůstala stát před posuvnými dveřmi. Pokaždé, když se otevřely, jsem do nich nahlédla, ale Joea jsem v příletové hale neviděla. Možná čeká na jiném terminálu. Nebo jsem přiletěla na jiné letiště. Takové chyby se stávají. Fitz znala někoho, kdo si jednou nedopatřením koupil letenku do Birminghamu v Alabamě, a přitom chtěl jen do West Midlands.

Posuvné dveře se znovu otevřely. Prošla jimi ta rodina z mého letadla a propuklo nadšení příbuzných, kteří jim přišli naproti. Dveře se zavřely. Pevně jsem prsty sevřela držadlo kufru. Dveře se otvíraly a zavíraly, otvíraly a zavíraly.

Pokaždé jsem se nahnula dopředu a podívala se. Ani jednou tam Joe nebyl. Nemohla jsem tam stát navěky. Pořád jsem váhala. Dveře se rozevřely a tentokrát můj pohled

upoutal opálený muž s krátkými šedivými vlasy na druhé straně bariéry. Zvedl ruku. S vervou mával. Ohlédla jsem se v domnění, že se snaží upoutat pozornost někoho za mnou. Ale spletla jsem se. Mával na mě.

Je to Joe? Ne! Bože můj, je to on! Hledala jsem mladého muže, kterého jsem znávala, ne staršího, rozumně vyhlížejícího chlapíka v modrošedém tričku s límečkem, zastrčeném do džín. Ten šok mi naprosto podlomil kolena. Sledoval mě pokaždé, když se dveře otevřely? Viděl, jak pohledem přejíždím dav a mímám ho bez sebemenšího náznaku, že bych ho poznala? Stud mi rozpálil tváře. Co mám říct? Mám se omluvit? Ne, svedu to na oči. Řeknu, že jsem unavená. Sakra.

„Pojďme,“ zamumlala jsem směrem ke kufru a vykročila.

Joe se neusmíval, když jsme si šli naproti. Výraz v jeho obličeji jsem znala z práce. Mívali ho rodiče, které jsme zavolali do školy, protože jejich dítě něco provedlo. Rodiče, kteří tam nechtěli být, kteří by radši seděli u zubaře, čistili ucpaný odpad nebo něco podobného. Sama jsem měla nervy na pochodu.

V poslední chvíli se můj kufr převážil a já zakopla. Joe mě chytil a nastala trapná chvíle. Ujistila jsem ho, že jsem v pořádku, ale ještě pořád jsem si oprašovala místo, kde se mě dotkl, a on si třel ruce o sebe. My dva, kteří jsme trávivali celé víkendy v posteli, kteří jsme znali každý kousíček těla toho druhého a těšilo nás vzájemně si působit rozkoš, jsme se teď rozpakovali se jeden druhého byt' jen dotknout. Bylo to bolestně trapné. Rozhostilo se mezi námi ticho, atmosféra se dala doslova krájet.

Nebyl to nejlepší začátek. Říkala jsem si, jak proboha přežijeme následující dny.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Nemůžu uvěřit, že se pořád ještě trápíš s tím starým kufrem“ byla první slova, která mi Joe při našem opětovném shledání řekl. Upřeně se díval na kufr, otlučený, ušmudlaný a pokrytý samolepkami. „Po Seville jsi říkala, že se ho zbavíš.“

Á, Sevilla, ano. Na letišti v Seville jsem tím kufrem nechtěně přejela prsty na nohou staršímu pánovi, který kvůli tomu upustil tašku z bezcelní zóny, co držel. Lahev whisky Laphroaig, kterou v ní měl, se rozbila a její obsah se vylił nejdřív do té igelitové tašky a pak, když muž tašku zvedal, i na jeho běžové kalhoty, sandály, bílé ponožky a na podlahu.

Byla jsem si teď docela jistá, že Joe vzpomíná na vůni té whisky, rudou barvu v pánově tváři a na to, jak odmítl naši pomoc i nabídku, že mu koupíme jinou.

Na ten incident jsem si nevpomněla dobrých deset let. Kéž by mi ho Joe nepřipomněl. Byla to lehce zastřená kritika, která v sobě nesla veškerá podprahová sdělení ohledně mé nemotornosti, neopatrnosti, lhostejnosti. Ve chvíli, kdy mě už tak drtil nedostatek sebedůvěry, to od něj nebylo zrovna hezké. Na druhou stranu mě potěšilo, že se mi naskytl oprávněný důvod zase se na Joea zlobit.

Teď se mi můj bývalý manžel dlouze díval do tváře. Kdyby poznamenal něco v tom smyslu, že vypadám ztrhaně nebo vystresovaně, otočila bych se na podpatku a odešla. Vážně bych to udělala.

Místo toho se mě však zdráhavě zeptal: „Dáš si?“ a nabídl mi lahev s vodou, kterou držel v ruce. Očividně z ní upíjel, když na mě čekal, protože byla napůl prázdná.

„Ne, díky,“ opáčila jsem upjatě. Ještě než jsem to vypustila z úst, už jsem toho litovala, protože jsem měla šílenou žízeň.

„Tak tedy vyrazíme.“

„Jasně.“

Joe se pokusil převzít rukojeť mého kufru, ale já trvala na tom, že to zvládnou. A pak jsem musela celou cestu, co jsem se za ním plahočila příletovou halou, předstírat, že se s tím vůbec nedřu.

Kdybych nevěděla, že přede mnou jde Joe, nepoznala bych ho. Celá jeho postava i vystupování bývaly jiné. Nebyly to jen vlasy, i když jeho uši mi v kontrastu s tou stříbrnou připadaly nebývale snědé. Ramena měl širší a už se nepohyboval dlouhými, uvolněnými kroky. Byl to spíš pochodový krok. Už neměl shrbená ramena. Už nešoupal nohama. I já jsem asi byla jiná. Říkala jsem si, kolik lidí nás mohlo vidět: zřetelně nesladěný pár, muž kráčející vpředu, za ním žena se svým vzpurným zavazadlem. Pravděpodobně si mysleli, že jsme ten typ politováníhodného, už dlouho sezdaného páru, ve kterém jeden druhého celá léta tak důsledně komanduje, že už nejsou schopni si vyhovět ani k sobě být laskaví.

Co na tom záleží? Koho zajímá, co si kdo myslí?

Vyšla jsem za svým bývalým manželem ven do prudkého světla. Bylo vedro jako v troubě. Nadechla jsem se nové, cizí krajiny: rostlin, výfukových plynů a suchého větru. Kufr se znovu převrátil a Joe se otočil.

„Nech mě ho vzít...“ nabídl se.

„Ne,“ odsekla jsem podrážděně. „Zvládnou to. Jsem v pohodě.“

Pokračovali jsme dál. On rázoval vpředu, kufr poskakoval v závěsu za mnou.

Následovala jsem ho podél stanišť taxíků a parkovišť až na místo, kde bylo zaparkované pronajaté auto. Malé, zaprášené, jeden z mnoha za sebou stojících fiatů ve stínu větví citrusové aleje. Okna byla pár centimetrů stažená.

Auto vedle nás mělo dveře dokořán. Na sedadle spolujezdce seděla mladá dívka. Nahé nohy měla na palubní desce, zírala do telefonu, který držela v jedné ruce, a nehtem palce té druhé se štourala v zubech. Podívala se na nás přes horní hranu růžových plastových brýlí a pak se zase vrátila k displeji telefonu.

„To auto není nic moc,“ podotkl Joe s náznakem omluvy v hlase. Nebo to možná nebyla omluva, možná tím chtěl dát najevo, že je zvyklý řídit větší, lepší vozy.

„To je v pohodě,“ řekla jsem.

„Bylo to jediné, co měli.“

„Je to v pohodě.“

Joe naložil moje zavazadlo do kufru, já se posadila na místo spolujezdce a třískla dveřmi dostatečně hlasitě na to, abych Joeovi dala najevo, jak jsem naštvaná. Pak jsem toho zalitovala, protože mu určitě docvakne, že jsem těmi dveřmi práskla schválně. Nebo možná ne. Jsme od sebe deset let. Za tu dobu už určitě zapomněl, jak číst nuance v mém chování, ne?

Zachvátila mě panika. Zná mě ještě pořád? Ne! Ne! Samozřejmě že ne! Ale co když...? *Přestaň, Edie. Proboha přestaň!*

Joe si sedl do auta a nastartoval.

„Nebude ti vadit, když otevřu okno?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„Chceš radši zapnout klimatizaci?“

„Okno je fajn.“

Takhle to teď mezi námi bude? Strojená konverzace a nevrle jednoslabičné odpovědi?

Zmáčkla jsem tlačítko a stáhla okénko. Dovnitř se vehnal teplý vzduch. Letmo jsem se podívala na Joea. Jeho obličej byl strnulý jako tvář figuríny. Fajn. Dobře. Buď si takový.

Kodrcavě jsme přešli přes zpomalovací práh a zařadili se do fronty k výjezdovým bariérám. Joe měl pohled upřený

přímo dopředu, já si opírala loket o dveřní rám a bradu o klouby na ruce a dívala se bočním okénkem. V trávě u krajnice klovaly vrány. Dopředu jsme se posouvali děsně pomalu.

„Jsi na Sicílii poprvé?“ zeptal se Joe. Nasadil si sluneční brýle a posunul si je na nose nahoru. Podívala jsem se na něj a znovu mě udivilo, jak bílé má vlasy. Když jsem Joea viděla naposled, byly černé a vlnité. Než se nám narodil Daniel, občas jsem mu je umývala. Měl rád, když jsem mu masírovala hlavu, prsty kluzké od kondicionéru. A potom, pokud mytí vlasů nepřešlo v sex, což se občas stávalo, jsem mu vlasy opláchla sprchou a pak mu je vyfoukala fénem. Zнала jsem Joeovu hlavu do nejmenších podrobností. Každou malou prohlubeninu, každý drobný hrbolek. Zнала jsem jeho vlasy, jejich strukturu a tvar. Za celou dobu, co jsme byli spolu, jsem na Joeově hlavě nenašla jediný bílý vlas.

„Edie?“ ozval se Joe znovu, tentokrát s jasným podrážděním v hlase. „Ptal jsem se, jestli jsi už někdy na Sicílii byla.“

„Ano,“ řekla jsem. „Vlastně ne. Ne, nebyla.“

Plánovali jsme na ni jet ten rok, co Daniel umřel. Měl tady oslavit svoje šesté narozeniny. Ve vile, kam Joe v dětství jezdil na prázdniny. Měla tam být Anna, její matka a další příbuzní z italské strany rodiny, se kterými jsem se ještě nikdy neviděla. Měla to být parádní oslava prázdnin. V plánu byly všemožné zážitky, výlety a večírky: pikniky, dny strávené na pláži a návštěva nedalekého města na kopci, kde jsme měli sledovat festival. Ten rok jsme se na Sicílii samozřejmě nedostali. Joeova babička krátce nato zemřela, Joe a já jsme se rozvedli a všechny plány vylétly oknem.

„Co Itálie?“ zeptal se Joe. „Byla jsi někdy v Itálii?“

„Jednou ve Florencii, se školou, kde pracuju.“

„Jasně.“

„Byl to výlet za uměním, který zorganizovala Fitz – slečna Fitzpatricková, kamarádka, u které bydlím. Jeli jsme autobusem.“

Neodpověděl.

„Viděli jsme spoustu soch.“

Nic.

„A kostelů.“

Nejvíc mě uchvátil maličký skrytý kostel Santa Margherita de' Cerchi, kde Dante poznal Beatrici. Byla jsem tam s patnáctiletou studentkou s celou řadou poruch, která nedokázala vydržet organizované prohlídky, které si užíval zbytek skupiny. Vydržet jsem je nemohla ani já. Exkurze byly mnohem příjemnější, když jsme tam byly jen my dvě. Vedle Beatriciny svatyně jsme objevily koš plný fascinujících vzkazů od lidí žádajících o pomoc s milostným životem. Některé byly v angličtině: *Ó, Beatrice, pomoz mi! On je celý můj svět, ale ani o mně neví! ... Vím, že dává přednost tomu druhému, ale ten druhé je kretén, co mám dělat? ...* Vymýšlely jsme si vlastní odpovědi, párovaly zlomené srdce se zlomeným srdcem. Potom jsme si koupily zmrzlinu a sedly si na zeď u řeky. Ta dívka, Keira se jmenovala, mi vyprávěla, jak si chce v životě vést dobře, aby matce dokázala, že se mýlí. „Mýlí v čem?“ zeptala jsem se a ona odpověděla: „Že jsem příliš hloupá na to, aby ze mě něco bylo.“

Zvažovala jsem, jestli nemám ten příběh vyprávět Joeovi, ale pak jsem ten nápad zavrhla.

Opustili jsme letiště a najeli na víceproudou silnici. Kolem nás uháněla auta a mopedy.

„Jak daleko je to k právníkovi?“ zeptala jsem se.

„Asi dvě hodiny,“ odpověděl Joe.

Panebože! O čem si budeme dvě hodiny povídat?

„Měli bysme ten čas využít a probrat, co uděláme s vilou,“ řekl Joe okamžitě. Až jsem se vyděsila, jestli jsem to bezděky nevypravila nahlas. Jak jinak by mohl vědět, co se mi honí

hlavou? Když jsme ještě byli manželé, stávalo se to. Jeden z nás odpověděl na otázku toho druhého, ještě než zazněla. Ale telepatie vycházející z intimity se musela za dobu, co jsme od sebe, vytratit, ne? „Máš nějakou představu,“ zeptal se Joe, „co chceš udělat se svým dílem?“

„Vily?“

„Ano,“ přitakal Joe a já v tom slyšela slovo „samozřejmě“, i když to ve skutečnosti neřekl.

„Pokud jde o mě,“ odpověděla jsem, „byla bych pro rychlý prodej. Taky ji chceš prodat?“

„Ano, chci.“

„Fajn. Dobře.“

Joe se pořád upřeně díval před sebe přes sluneční brýle jsem mu neviděla do očí. Olízla jsem si rty. V puse jsem měla sucho jako na poušti. „Nečekala jsem, že ji budeš chtít prodat,“ poznamenala jsem a můj nenucený tón prozrazoval úlevu, kterou mi jeho odpověď přinesla. Čekala jsem boj. Myslela jsem si, že bude chtít vilu udržet za každou cenu. Bylo to poslední pevné spojení se sicilskou rodinou jeho matky a rodina byla pro DeLucovy důležitá.

„No,“ pokrčil rameny. „To víš.“

„Vím, jak moc pro tebe ta vila znamená. Všechny ty báječné prázdniny, které jsi tam v dětství strávil...“

„Potřebuju peníze.“

„Vážně?“

„Jo.“

Čekala jsem, ale víc neřekl.

V autě se rozhostilo ticho. Vrátila jsem se do své původní pozice: dívala jsem se z okna, tvář odvrácenou od Joea, ramena bolavá napětím. S rachotem jsme si to šinuli v pomalém jízdním pruhu a předjížděla nás celá paleta zchátralých aut naložených vším možným, včetně motorové tříkolky táhnoucí valník s traktorovými pneumatikami. Řidič, snědý mladík v kombinéze, se zazubil a zasalutoval, když

nás předjížděl. Joe mu odpověděl letmým pozvednutím ruky k čelu. Vzpomněla jsem si na dovolenou před šestnácti lety, kdy jsme s Joem celé léto jezdili po Irsku v karavanu, okénka stažená, v břiše mi rostl Daniel, v rádiu hrála hudba a život byl tak skvělý, tak snadný. Pamatuju si na copánky ve vlasech, bavlněné propínací šaty, které jsem nosila, mušlínovou košili, slunce v očích, na to, jak se Joe natahoval přes horkou koženku sedadla, aby mě vzal za ruku. Jak jsme byli šťastní.

Šťěstí se dávno vytratilo. Daniel byl pryč a naše láska nebyla dost silná, aby přežila následky jeho smrti. Teď jsme byli jen dva lidé, co nemají nic společného kromě dědictví, podstrčeného nám v neobratném pokusu vynahradit něco, co se vynahradit nedá, dědictví, u kterého jsem se nemohla dočkat, až se ho zbavím.

PÁTÁ KAPITOLA

Ještě v Bristolu, když jsem plánovala tuhle cestu, jsem si od kolegyně Meg půjčila na schůzku se sicilským právníkem lněný kalhotový kostým. Ten kostým byla chyba. Byl kvalitní, ale neodpovídal mému stylu a nepadl mi. Pod sakem jsem měla polyesterovou halenku bez rukávů a s mašlí u krku. Konce mašle jsem musela držet, aby mi je vítr pořád neházel do očí. Podél páteře mi vyvstávaly krůpěje potu. Meg se vždycky oblékala vkusně, ve svém oblečení vypadala skvěle. Myslela jsem si, že když si od ní něco půjčím, taky v tom budu vypadat dobře. Jenže to nevyšlo. Zastrčila jsem konce mašle dovnitř halenky, potila se v kostýmu a sledovala ubíhající krajinu.

Brzy jsme nechali roviny za sebou a najeli na klikatící se silnici vedoucí na venkov s bujnější vegetací. Projeli jsme kolem belhajícího se osla a Joeovy prsty pevně sevřely volant. Vzpomněla jsem si na něco, na co jsem nepomyslela celá léta. Když nám bylo jedenáct, zachránili jsme s Joem špačka před kočkou a dali ho do krabice v kůlně za domem Joeovy rodiny v Muswell Hill. Joe se o něj staral, nosil mu jídlo a vodu, několikrát denně ho kontroloval. Špaček, kterého jsme pojmenovali Stanley, se uzdravoval a my doufali, že ho úspěšně vrátíme do přírody. Než na něj přišel Joeův otec, psychiatr Patrick Cadogan.

Stanleyho tělíčko jsme s Joem našli na hromadě kompostu. Poznali jsme ho podle chybějících peříček na ocásku. Pan Cadogan nám řekl, že ptáčka v kůlně našel mrtvého. Ale lhal. Patrick Cadogan byl vrah. Joe to věděl a stejně tak i já. Když Anna uviděla bezvládného špačka v Joeových rukou, podívala jsem se jí do očí a viděla, že i ona to ví. To byl jeden z důvodů,

proč si Joe změnil příjmení z Cadogan na DeLuca, jakmile byl dost starý na to, aby to mohl právoplatně udělat. Patrick Cadogan byl chladný, krutý muž a Joe s ním už nechtěl mít nic společného.

≈ ≈ ≈

Abychom se dostali do Ragusy, museli jsme projet tunelem vysekaným do hory. Potom jsme přes vyvýšený úsek silnice přešli nad strž. Sráz na obou stranách mě děsil, ale Joe moje znepokojení nevnímal. Neměl ani potuchy o temných stezkách, jimiž se moje představivost ubírá, ale já už v duchu četla titulky, černé na bílém: KOLAPS MOSTU – NĚKOLIK OBĚTÍ, NA VINĚ JE ŠIZENÝ BETON.

Přešli jsme přes strž, aniž se stalo něco strašného. Nějakou chvíli jsme ještě pokračovali po klikatící se silnici a pak se konečně na obzoru objevilo staré město Ragusa, tisknoucí se ke skále. Zhmotnilo se tam jako sen. Vystavěli ho tak vysoko, že se jeho vrchol ztrácel v mracích. Bylo to město jako z pohádky. Vyrůstalo z krajiny jako něco organického a starodávného. Jedna jeho strana byla zalitá sluncem, druhá tonula ve stínu. Zírala jsem na to v němém úžasu a snažila se vtisknout si ten obraz do paměti, protože takové město jsem ještě nikdy neviděla.

„Věděl jsi, že je Ragusa taková?“ zeptala jsem se Joea. „Že je tak nádherná?“

„Byl jsem tu už stokrát,“ odpověděl chladně.

Samozřejmě že byl. Ten pohled mu bezpochyby připadal naprosto všední. Kéž bych si byla svoje nadšení nechala pro sebe.

Našli jsme stinné odpočívadlo na úpatí města, kde jsme mohli nechat auto. Pak jsme vystoupili, protáhli se a zírali vzhůru. Anna věděla, že se mi ten pohled bude líbit, věděla, jaký efekt na mě bude mít. Ale ani když už byla po smrti,

nechtěla jsem jí to uspokojení dopřát. Jestli si představovala, že když nás sem s Joem společně přivede, přiměje nás to začít rozebírat tu zeď mezi námi dvěma, tak se spletla. Joe zcela očividně neměl zájem se se mnou spřátelit a ten pocit byl naprosto, na sto procent vzájemný.

Joe vytáhl ze zadního sedadla sako, a i když to nemělo sebemenší efekt, vyklepal ho ve snaze látku uhladit a oblékl si ho. Předklonil se, aby na sebe viděl v zrcátku na bočních dveřích, a prsty si učesal vlasy. Na jedné straně od nás šplhalo po hoře okouzlující město. Na druhé země strmě padala do křovinaté strže. Na písčitéch kouscích půdy v temném stínu stromů, ze kterých visely dlouhé bledé jehnědy, se pásly kozy.

Joe si zastrčil lem košile za pas kalhot. Teď měl břicho, jaké nikdy předtím nemíval, a já se snažila si toho nevnímat.

„Měl jsem si vzít kravatu,“ poznamenal.

„Jsem si jistá, že to nebude vadit.“

„Nemyslíš, že to bude vypadat nezdvorně?“ To byl celý Joe. Vždycky když došlo na jednání s nějakými úřady, byl nervózní a prahl po ujištění, že všechno bude v pořádku. Bylo to takové okno do minulosti. Na nejistého mladíka, který pro svého otce nikdy nebyl dost dobrý, který měl problémy vydržet na drahé a drsné internátní škole, na níž Patrick trval, který – až do Danielovy smrti – kritiku odrážel humorem. Ani jeden z nás se teď nesmál.

„Ne,“ ujistila jsem ho. „Vypadáš dobře.“

„Hmm,“ zabručel Joe nepřesvědčeně a plácal se po kapsách, dokud nenašel složený dopis s adresou v záhlaví, kterou jsme potřebovali. Naťukal na svém telefonu název ulice do aplikace s mapou a podle pokynů jsme šplhali prudce vzhůru po schodech v úzkých uličkách.

Zblízka bylo město stejně krásné, jako vypadalo ze silnice. Jak jsme procházeli různými zákoutími, otevíraly se před námi nečekané pohledy: zeď shlížející do strže a kostel tisknoucí se k jejímu boku, vodopády buganvilií, vlaštovky krmící se

nad majestátní fontánou, která rozstříkovala vodu vytékající z amfory sochy do velké zelené mísy, místa tmavého stínu, okrsky jasného světla, záblesky světla dopadajícího na půdu kolem stromů. Ptáci zpívali ze svých bidýlek na vlajkových stožárech čnějících nad utajenými náměstími, restaurace se schovávaly za domy, které těsně přiléhaly jeden k druhému, klikacími se uličky byly široké sotva pro dva lidi kráčející těsně bok po boku, schody vedly nahoru nebo dolů ke vchodům s obloukovými klenbami a maličkým klenutým mostům, tam vůně dobré kávy, tady vůně zapečeného sýra. Z plechovek od olivového oleje, které sloužily jako květináče, přetékal záplavy květů karafiátů a pelargonii rudých jako skvrnky krve, z klecí na balkonech se neslo trylkování zpěvných ptáků a na drátěných sušácích zavěšených na oknech se nám nad hlavami houpalo prádlo. Nebýt toho, že to byla Anna, kdo mě na tohle místo přivedl, kdybych se dokázala přestat dívat na město jejímá očima, s vidinou toho, jak si mě a Joea tady představuje spolu, byla bych z toho naprosto nadšená. Musela jsem si pusou zamknout na zámek, abych Joea na všechny ty úchvatné pohledy pořád neupozorňovala.

Nakonec jsme dorazili na hlavní náměstí. Byla jsem rozpálená a zadýchaná a na jednom kotníku mě pod páskem sandálu pálila kůže a začínal se mi dělat puchýř. Před námi se nad úroveň náměstí tyčily schody vedoucí ke dveřím chrámu Duomo San Giorgio. Jak ráda bych si na chvíli sedla před kavárnu a všechno to nasávala do sebe. Ale Joe se soustředil na svůj telefon. Rukou si zastiňoval oči a studoval názvy ulic vedoucích z náměstí.

„Tudy,“ ukázal odměřeně.

Následovala jsem ho do stinné dlážděné uličky lemované maličkými, drahými obchody. Na konci ulice byla cedulka *Studio Legale Recupero*.

„Tady,“ řekl Joe. „Tohle je ono.“

„Je to vážně...“ Ohromné, pomyslela jsem si.

Vůbec se to nepodobalo kanceláři advokátky, která mě zastupovala při rozvodu. Byla to Fitzina známá a každičkový centimetr podlahy i desky stolu v její zašlé místnůstce v boční ulici zabíraly stohy šanonů. Tohle bylo moderní, elegantní a impozantní.

Ze zatmaveného skla na nás zíraly naše ošuntělé odrazy. Kamera nad námi, připevněná ke dveřnímu překladu, blikla.

Joe si urovnal límec košile. „Tak jo,“ nadechl se. „Pojďme na to, ať to máme za sebou.“

Zvedl prst a stiskl bzučák. Dveře se otevřely a my vešli dovnitř.

ŠESTÁ KAPITOLA

Ocitli jsme se v klimatizované recepci plné pásů lesklého dřeva a nábytku potaženého měkoučkou kůží. V obrovské skleněné váze vedle stolu se pyšně tyčily květy strelície. Když jsme se představili, recepční nám nabídla, ať se posadíme. Poslechli jsme a rozpačitě usedli vedle sebe. Předklonila jsem se a snažila se posunout pásek sandálu tak, aby mi přestal rozdírat ten puchýř. Joe si nervózně pohrával s uvolněným knoflíkem na manžetě saka.

Za pár minut přišla právníkova asistentka a vyzvala nás, ať ji následujeme do maličkého výtahu se zatmavenými zrcadlovými skly. Zatajil se mi dech a rukama jsem se zapřela o stěnu, abych se žádnou částí těla nedotýkala Joea. Výtah byl pomalý a rozvrzaný a já se děsila toho, že v něm zůstaneme uvězněni. Musela jsem se držet, abych Joea nechytla za ruku. Bylo to už deset let. Deset let a můj instinkt mi pořád velel hledat útěchu u něj. Že by tělo nikdy nezapomnělo?

Právník, avvocato Recupero, na nás čekal v místnosti v prvním patře. Anglicky neuměl, ale byl zdvořilý a tón jeho hlasu milý. To mě uklidnilo. Uvědomovala jsem si, jak by se Anně zamlouval. Vždycky měla ráda hezké věci, atraktivní lidi. Úplně jsem ji viděla, jak si představuje naše první setkání s ním. *Běž pryč*, přikazovala jsem jí v duchu, *nech mě být*. Ale ona s námi zůstala. Vnímala jsem její přítomnost v té kanceláři, skoro jako by tam byla osobně.

Joeovi a mně ukázali, kam si máme sednout, hezky vedle sebe. Na stole byl džbán s vodou a několik skleniček otočených dnem vzhůru. Jednu jsem naplnila a vypila ji tak hltavě, že jsem si trochu polila halenku z umělého hedvábí. Tmavé skvrny se na látce pěkně vyjímalý. Dolila jsem si skleničku

a znovu se napila. Tentokrát jsem vodou polila desku stolu.
Co to se mnou je? Proč jsem tak nemotorná?

Otřela jsem stůl rukávem saka. Na dřevě zůstala šmouha. Asistentka se ke mně naklonila a podala mi papírový ubrousek. Tváře mi hořely studem.

Joe hovořil plynulou italštinou a už nějakou dobu se bavil s právníkem. Nedokázala jsem sledovat, co říkají, nicméně jsem několikrát zachytila Annino jméno. Usrkla jsem si vody a snažila se neošívát. Nakonec se tón změnil a došlo na formality. V téhle fázi Joe věnoval trochu času tomu, aby mi vysvětlil, o co se jedná. Každou chvíli přede mě položili nějaký dokument a ukázali, kde ho mám podepsat.

„Tohle je potvrzení, že jsi zdědila polovinu vily,“ překládal mi Joe. „Tohle je převod vlastnických práv. Tímhle se stanoví, že přebíráš padesátiprocentní zodpovědnost za pojištění.“

Každý dokument, co jsem podepsala, podepsal i on. Jeho jméno pod mým – nepříjemně důvěrný postup, který mi připomněl podpisy při uzavírání manželství a pak, později, podepisování dokumentů, kterými se završil náš rozvod.

Celá záležitost proběhla rychleji a hladčeji, než jsem čekala. Když bylo hotovo, právník Joeovi předal kožené desky a malou úklonou mi dal najevo, že jsou i pro mě. Obsahovaly dokumenty, nabývací listiny k vile a pouzdro s klíči. Na každém klíči byl navázaný krátký provázek s hnědým papírovým štítkem popisujícím, ke kterým dveřím daný klíč patří. Písmo na štítcích bylo táhlé a úhledné, poznala jsem Annin rukopis.

Všichni jsme si potřásli rukama. Asistentka zmizela a za chvíli se zase vrátila s táčem. Na tácu stály čtyři malé skleničky naplněné světle zbarveným likérem. Každý jsme si jednu vzali.

„A saluti!“ zvolal avvocato. Pozvedl sklenku směrem ke mně a pak k Joeovi. „Oběma vám gratuluji a přeji hodně štěstí!“

Pomyslela jsem si, jestlipak tam měl někdy pár, který by si na svou budoucnost připíjel ještě míň nadšeně než my.

SEDMÁ KAPITOLA

Po návratu do auta předal Joe desky s dokumenty mně a já si je položila na klín.

„Pověděl jsem právníkovi, že chceme vilu prodat,“ řekl. „Spojí nás s realitním agentem, ale prý už se ho na ni ptal někdo, kdo má zájem ji koupit.“

„Víš kdo?“

„Nějaký rodinný přítel.“

Joe se natáhl pro bezpečnostní pás a přetáhl si ho přes tělo.

„Takže by to nemělo trvat dlouho?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„A ty dostaneš peníze, co potřebuješ.“

„Ano.“

„Co s nimi budeš dělat?“ chtěla jsem vědět. Když jsem posledně tohle téma nadhodila, reagoval vyhybavě. A mě zajímalo, jestli chce těmi penězi oslnit novou partnerku nebo něco takového. Jeho odpověď mě ale překvapila.

„Chci pomáhat mladým lidem, kteří jsou závislí.“

„Vážně?“

„Chci jim poskytnout dovednosti potřebné k tomu, aby se sebrali a začali pracovat. Myslím tím praktické dovednosti: navrhování zahrad, zahradnické práce – takové věci.“

„To zní skvěle,“ přikývla jsem. Znělo to hezky a připadalo mi úžasné, že se Joe chystá svoje dědictví využít ve prospěch druhých. Ale proč si ze všech znevýhodněných mladých lidí, kterým by mohl pomoci, vybral právě závislé? No dobře, samozřejmě jsem věděla proč. Ale stejně mě to rozčilovalo. Nemohla jsem si pomoci, neměla jsem z toho dobrý pocit.

„Takže už je to všechno?“ zeptala jsem se, abych změnila téma. „Hotovo? Můžu jet domů?“ Koupila jsem si otevřenou letenku, protože jsem netušila, jak dlouho se na Sicílii zdržím. Ovšem vidina toho, že se vrátím tak rychle, byla lákavá.

„Ještě je potřeba udělat další věci.“

„Jaké?“

„To, co ve vile je...“ Letmo se na mě podíval. „Musíme se rozhodnout, co si nechat a co prodat.“

„To můžeš udělat ty,“ opáčila jsem. „Jsou to věci tvé rodiny.“

Joe nastartoval a stáhl okénka.

„Některé jsou docela cenné,“ namítl, „a polovina z toho patří tobě.“

Zachytila jsem v té poznámce náznak hořkosti a rychle jsem odpověděla: „Nic nechci.“ *Rozhodně nic, co patřilo Anně.* „Ty rozhodni, co s tím. Budeš vědět, co má smysl nechat.“

Joe uvolnil ruční brzdu a vyjel s autem od obrubníku. Jak jsme se pohnuli, ze stromu se vzneslo hejno vrabců. Po pažích a tváři se mi mihly droboučké stíny. Za námi se zdi Ragusy koupaly ve zlaté záři slunce klesajícího k západu.

„Je tam jeden zvláštní obraz,“ pronesl Joe zamyšleně. „Anna ho chtěla vzít do banky, když byla naposledy na Sicílii, ale nedostala se k tomu. Tížilo ji to.“

„Trápila se kvůli obrazu? Proč?“

„Slíbila své matce, že se o něj postará.“

„Je cenný?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Joe. „Je starý.“

„Určitě s ním bude všechno v pořádku,“ uklidňovala jsem ho.

„Snad,“ odpověděl Joe. „Doufejme.“

≈ ≈ ≈

Jeli jsme dál. Čím déle jsem seděla v autě vedle Joea, tím míň jsem tam chtěla být. Vidina toho, že strávím dny, možná dokonce týdny procházením majetku jeho rodiny – zatuchlých věcí po jeho babičce, jaké mívají staré dámy, kelímku ztuhlých pleťových krémů a osobních předmětů patřících jí a Anně, věcí, které jsem nechtěla ani vidět, natož se jich dotýkat, ve mně vzbuzovala hrůzu. Netušila jsem, jestli to dokážu snést.

Po chvíli mě něco napadlo.

„Co kdybysme to nedělali my, ale místo toho někomu zaplatili, aby do vily přijel a probral, co v ní je?“ zeptala jsem se.

„Zaplatit někomu?“ Znělo to, jako by ho můj návrh šokoval.

„Jsou lidé, kteří tyhle záležitosti zařizují. Zjistí, co má hodnotu a co ne, a...“

„Svěřit to někomu cizímu? Chceš najmout někoho cizího, aby probíral věci mé rodiny?“

Prokristapána, pomyslela jsem si, *jsi ochotný tu vilu prodat, tak proč tolik povyku okolo toho, co je uvnitř?* I když jsem byla pěkně naježená, pokračovala jsem naprosto mírným tónem.

„Ne nějakého náhodného cizího člověka, ale profesionála. Někoho bez jakékoli emoční vazby, kdo by mohl být objektivnější.“

Joe se zamračil. „Zní to, jako bys emoční vazbu považovala za něco špatného.“

„To jsem neřekla a ty víš, že tak jsem to nemyslela. Jen se snažím být praktická. Ušetřilo by tě to výčitek svědomí kvůli tomu, že něco vyhodíš. Celkově by to znamenalo míň nepřijemností.“

„Slíbil jsem Anně, že naše dědictví vyřídíme společně.“

A zase to Annino intrikaření! Promyslela si každíčkou možnost, jak s námi dvěma manipulovat.

„Tys jí to možná slíbil, ale já ne. A ne že by jí to teď nebylo jedno. Proč bys měl sebe i mě tomuhle všemu vystavovat?“

Joe zatínal prsty do volantu a z jeho výrazu mi bylo jasné, že už jsem řekla až moc. Měla jsem přestat, ale nemohla jsem si pomoci.

„Odborníci na vyklízení domů by to vytřídili vmžiku a nemuseli bysme se trápit pronájmem kontejneru a tak.“

Joe dál mlčel, když jsme čekali u kruhového objezdu, ale jak jsme najeli na silnici vedoucí k pobřeží, poznamenal: „Změnila ses, Edie. Bývala jsi laskavá.“

To mě ranilo, ale neodsekla jsem mu nic na oplátku. Nechtěla jsem, aby naše přestřelka přerostla v prudkou hádku.

„Snažím se být praktická. To je celé,“ podotkla jsem tiše.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny.

Obtočila jsem si konce mašle z halenky kolem ruky. Možná má pravdu. Možná jsem se změnila. Ale jestli ano, bylo to kvůli Anně a tomu, co mi udělala. Ze žalu jsem zahořkla a vztekem se zatvrdila. Ale to nebyla moje chyba, ne? Nestála jsem o to, přijít o Daniela. Jestli jsem už nebyla laskavý člověk, pak to byla Annina vina. Všechno zničila.

Dál jsme jeli beze slova. Joe teď měl mizernou náladu, ale nenamáhal se zamyslet nad tím, jak těžké to je pro mě. Děsila jsem se toho, až vilu poprvé uvidím. Děsila jsem se, že pro mě začne být skutečná.

Upřeně jsem se dívala z okna, každá buňka v těle mě bolela napětím.